

Anna Gavalda: 35 kiló remény (szövegrészlet)

Anyám minden héten jelentkezett telefonon. Mindig azzal kezdtem, van-e valami újság. Egyik nap aztán kitört belőle:

– Figyelj, Gregoire, hagyd ezt. Ne kérdezzél. Biztos lehetsz benne, hogy ha bármi újság van, azonnal szólok. Beszélj inkább magadról, mit csinálsz, meg a tanáraidról meg a haverjaidról, meg az egyebekről.

Nem volt mit mondjak. Erőlködtem kicsit, aztán hamar letettem. A nagyapámon kívül semmi nem tudott érdekelni.

Jó sorom volt, de nem tudtam örülni neki. Dühöngtem, hogy a kisujjamat se mozdíthatom Leon apómért. Érte, ha kell, én hegyeket hordanék el, felnégyeltetném, lassú tűzön megsütném magamat. Magamhoz ölelném és körbeszaladnám vele az egyenlítőt, bármit, hogy megmentsem, de egyszerűen nincs mit tenni. Csak a várakozás. Ezt nem lehetett elviselni. Ő segített rajtam, mikor a legnagyobb szükségem volt rá, én meg... A francba!

Akkor jött az a nevezetes tesióra...

Aznap kötélmászás volt műsoron. Iszony. Hatéves koromtól próbálkozom, hiába. Nem bírom. Szégyenben maradok. Mikor sorra kerültem, Momo elordította magát:

– Bigyó felügyelő zoknit villant! Fölnéztem a magasba, és azt suttogtam magamban: „Jól figyelj, Leon apóm! Megcsinálok! Teérted! *Teérted*, hallod?” A harmadik csomónál teljesen kivoltam, de összeszorítottam a fogam. Megfeszítettem a galuskaizmokat a karomban. Negyedik csomó, ötödik csomó. Lazult a markom. Ez nekem sok. De hát megfogadtam! Nyögtem, rúgtam volna magam följebb. Ugyan, ez reménytelen. Hagyom a francba. Akkor vettem csak észre, hogy az osztály lenn körben áll. Az egyik srác felkiabált:

– Dubosc, mindent bele, tarts ki!

Hetedik csomó. Alig bírtam. Az ájulás környékezett. Lent azt zúgták, mint valami rajzfilmzenét:

–Nicsak, ki az ott? Bigyó felügyelő!

–Bogozod a csomót, Bigyó felügyelő!

Használt a biztatás, csak keveset. Két csomó volt hátra. Beleköptem az egyik tenyerembe, aztán a másikba. „Leon apóm, nézd csak, itt vagyok! Tessék, az erőm! Tessék, az akaratom! Vedd el, vedd csak el! Szükséged van rá. A múltkor te küldtél ész, tessék, most itt van mindenem: fiatal erő, elszántság, szufla, a vacak kis izmaim. Tessék, Leon apóm! Fogadd el! Könyörgök!”

Már véresre horzsoltam a combom, elszálltak az ízületeim. Egyetlen csomó még.

– Rajta! Rajta! Rajtaaaa!

Odalenn tomboltak. A tanár vezette a kórust. – TÉRJ MAGADHOZ! – üvöltöttem, és elkaptam a pózna tetejét. Lenn örzöngés. Sírtam. Örömben és kínomban egyszerre. Lecsúsztam, azaz inkább zuhantam. Momo és Sámuel kapott el, aztán emelgettek mindjárt a levegőbe.

– Nicsak, ki az ott? Bigyó felügyelő!

– Bogozod a csomót, Bigyó felügyelő! Ezt harsogták mind. Aznaptól más ember lettem.

Céltudatos. Veszekedett. Tántoríthatatlan. Fújtattam, mint a bika.

Esténként tanítás után gyalogoltam, ahelyett, hogy a tévét bámultam volna. Róttam a falvakat, erdőket, mezőket. Órákig. Lassan, mélyen lélegeztem. És folyton ez járt a fejemben: „Tessék, Leon apóm, szívdd be ezt a jó levegőt. Szívdd csak be. A föld meg a köd szagát. Itt vagyok. Én vagyok a tüdőd, a lélegzeted, a szíved. Mi lesz már. Tessék.”

Távolsági mesterséges lélegeztetés.